

„OTTHONSZERETŐ EMBER VAGYOK”

A „Nemzeti Stúdióban” – az akkori Nemzeti, ma Magyar Színház legendás színészképző stúdiójában – Bodnár tanár úr állandóan velem példálózott, hogy rendszeresen ő zárta a próbatermet. Nagyon-nagyon sokat dolgozott. Évtizedek óta tartó színészi sikerei azt mutatják, hogy meg is térült a befektetett energia. Lukács Sándor színművésszel beszélgettem.

– Alapvetően szorgalmas ember vagy?

– Nem mondanám! Csak nagyon érdekelt mindaz, ami ott történik. Amikor bekerültem a stúdióba Bodnár Sándor keze alá, ő olyan kedvvel, szeretettel és szenvedéllyel foglalkozott velünk, hogy azt éreztem: ha ő érdemesnek tart engem arra, hogy ennyi energiát fektessen belém, akkor hajrá! A szorgalom szerintem olyan, mint a hűség. Rengetegen bombáznak azzal, hogy „milyen hűséges ez a Lukács, a Vígszínházhoz is, a feleségéhez is”, de néha olyan lekicsinylően, mintha ez valami „balek” tulajdonság lenne. Én erre mindig azt mondom, hogy a hűségnek két oldala van. Ha az ember sokat kap, könnyen tud hűséges lenni, mert érdemes. A siker és szorgalom valahogy egymást gerjesztik.

– Mióta vagy házas?

– Amikor egymásba szerettünk, persze hogy az örökkévalóságig gondoltuk – de ez azért nem volt olyan körzövelvonalzóval megtervezett valami! Egyszer csak azt vettük észre: te jó ég, már tíz éve együtt vagyunk! Atyaisten, már húsz éve! Emlékszem, a feleségem negyvenedik születésnapját a Fillér utcai Kikelet vendéglőben ünnepeltük: csuda jó, hangulatos hely volt, és a buli is életünk egyik legjobb, legkedvesebb alkalma – na, akkor például egymásra csodálkoztunk, hogy mióta is vagyunk már együtt. Mára meg már... '76 óta, számolgass csak! Karácsonykor esküdtünk, délben, mert nem értem rá máskor, nem volt egyetlen szabad estém sem 28 évesen.

– Indulatos ember vagy?

– Igen, nagy indulatok, lendületek vannak bennem, de szerencsére a Jóisten megáldott humorérzékkel engem és a feleségemet is. A hosszú együttlét egyik fundamentuma a humor, a legnagyobb veszekedés is nevetésbe tud torkollni.

– Ha egyetlen dolgot mondhatnál, ami az életben a legfontosabb, mi lenne az?

– A hitről beszélnek. Én úgy érzem – és Isten őrizz, hogy ez lekicsinylésnek hangozzék –, az ateista emberek egy kicsit „szegényebbek”. Rengeteg csodálatos ember van közöttük, tudósok, alkotók, ismerem és végtelenül tiszteltem őket, a teljesítményüket, mégis így érzem, és – természetesen nem lenézve – egy kicsit sajnálom is őket. Hívó családba születtem, főleg édesapám volt rendkívül mélyen hívő ember. Apámon azt láttam, hogy ő nem vizet prédikál és bort iszik. Sokat beszélt Kaszap Istvánról, a nagyon fiatalon elhunyt jezsuita szerzetesről, ez nagy hatással volt rám, még ma is emlékszem a szavaira. Mindig azt éreztem, hogy az apám egy szent ember. Soha senkinek nem ártott, senkit nem sértett meg, nem beszélt durván még akkor sem, amikor velem szemben durvább hangot ütött meg valaki. A mély, megalapozott hit fantasztikusan segít a szakmában is, munka közben is érzed azt a szellemi segítséget, amit az ember fentről kap.

– Van bármi, amire nagyon vágytál – vágyasz, de nem kaptad, vagy nem tetted meg?

– Hát... nagyon szerettem volna, ha kislányunk is születik, de nem úgy alakult, egy fiunk lett, csodás fiú, nagyon szeretjük, nagyon büszkék vagyunk rá...

– De lányunokád még lehet! És akkor nem lesz más dolgod, mint körülrajongani őt.

– Bizony, ebben igazad van! Bár nagyon várom már, de ezt siettetni nem lehet. Aztán még, nézzük csak... szerepeket nem mondok, a fiatalság jellemzője az „ide nekem az oroszlánt”-mentalitás. Kimaradt Hamlet, kimaradt Rómeó, jöttek viszont mások, amikre nem is gondoltam: a Caligula

„HA AZ EMBER SOKAT KAP,
KÖNNYEN TUD HŰSÉGES
LENNI, MERT ÉRDEMES.”

helytartója, Posa márki, Bolingbroke, jöttek sorban a jobbnál jobb. És ahogy telt az idő, rájöttem, hogy nem kell szerepalmokat kergetni, rá kell bízni magunkat az életre. Mi is van még? Lehet, hogy ez kicsit viccesnek fog hatni, de én gyerekkorom óta szenvedélyesen szerettem a szép és jó futballt. És '56 óta, amikor Puskás, Kocsis és Czibor Spanyolországba kerültek, én megszállott Real Madrid-rajongó vagyok, és borzasztóan vágyom arra, hogy egyszer a Bernabeu Stadionban megnézhessek egy Real Madrid-meccset élőben. A lányunoka mellett erre a profán dologra vágyom nagyon.

– A gazdag pályádon vissza tudsz emlékezni valamilyen fájó pillanatra vagy akár időszakra?

– Nem hegyezném ki egy konkrét helyzetre vagy eseményre, inkább azt mondanám, hogy mi színészek nagyon kiszolgáltatottak vagyunk, és a kiszolgáltatottság azért tud rettenően fájni, mert itt az ember az idegrendszerével, a lelkével dolgozik, az a munkaeszköze. Azt kell kitárni, kinyitni, ezért a próbafolyamat alatt a színész rendkívül sebezhető állapotban van. Ha olyan rendezővel kell dolgoznia, aki ezt nem veszi figyelembe, vagy ezzel visszaél, akkor rengeteg fájdalom érheti. Nem vagyunk

hirdetés

WWW.KATOLIKUSRADIO.HU
MAGYAR KATOLIKUS RÁDIÓ

FIATALOKNAK
IDŐSEKNEK
CSALÁDOSOKNAK
EGYEDÜLÁLLÓKNAK

ÖRÖMHÍR MINDENKINEK!

WWW.KATOLIKUSRADIO.HU • INFO@KATRADIO.HU • 06 1 255 3333

persze egyformák. Van, aki csak nyel, nyel évtizedekig, és a gyomrára megy minden. Eleinte ilyen voltam én is – fiatalon az ember még meg van szeppeve, félti a jövőjét, nem nagyon mer szembeszállni. De úgy 45 éves korom óta én bizony már nem lacafacázok.

– Ez mit jelent?

– Ha valamivel nem értek egyet, addig ütöm a vasat, amíg elérem, amit szeretnék. Azt, hogy a rendező toleranciát mutasson irányomban, adjon szabadságot vagy sikerüljön közös nevezőre jutnunk. De ehhez évekre, erőre és energiára volt szükség. A jó rendező röpiteni tudja az embert, a rossz megsebzí, visszahúzza.

– És olyankor magára marad az ember?

– Van, aki magában tartja, és van, aki megosztja a barátaival, kollégáival. Én „is-is” vagyok, ennyi év elteltével már megoldom magamban a dolgot. Régen rájöttem, hogy nem szabad „alámenni” ezeknek, mert abban tönkremegy az egyéniséged. Elveszted az erődöt, azt a képességedet, hogy mások odafigyeljenek rád. Sok színész, aki nem meri felemelni a szavát, el is veszti az évek folyamán.

– Mi tart téged ilyen frissen?

– Nem vagyok én mindig friss! Nagyon fáradt tudok lenni. Azért biztosan segít, hogy viszonylag egészséges életet élek. Több mint tíz éve letettem a cigarettát, rövidített csak sátoros ünnepeken iszom, szeretem a finom, száraz fehérborokat, abból szívesen megiszom este egy pohárával. Fiatalkorunkban nagyon szeretünk éjszaka próbálni, mert az olyan romantikus dolog volt, aztán letusoltunk, megráztuk magunkat, és mentünk tízre újra próbálni... ez ma már nem megy! Persze, az más, ha filmről van szó, és nem lehet máskor időt szakítani rá, de amúgy a minimum 6-7 óra alvás nagyon fontos, annak meg kell lennie.

– Tehát a testedet feleslegesen nem fárasztod le.

– Csak a tenisszel! Több mint harminc éve teniszezem, Szacsy Laci az egyik állandó partnerem.

– Megvan a képességed, hogy átadd magad a pihenésnek?

– Nyáron igen, akkor maximálisan. Már hatodik éve minden nyáron eltöltünk két hetet egy nagyon kedves házaspár-barátunknál Spanyolországban, Andalúziában. Az mindig csodás két hét, a nyár fénypontja, már decembertől azt várom! Ezenkívül több barátunknak is van háza a Balaton körül, őket szoktuk meglátogatni... De évad közben, amikor, mondjuk nagyképpén úgy, hogy egy alkotási folyamat közepén vagyok, és főleg, ha a szerep is akkora, hogy „hordom a vállamon”, akkor nagyon nehéz kikapcsolni. A civil életembe is viszem magammal, állandóan foglalkoztat a szöveg rögzítése, hogy tudom-e, tudom-e

„MOST MÁR ARRRA KELL TÖREKEDNEM, HOGY AZ EGYRE FOGYÓ ENERGIÁMAT OLYAN DOLGOKRA FORDÍTSAM, AMI MINŐSÉGI, AMI FONTOS. OLYAN FELADATOKBA BELEÖLNI, AMI MEGÉRI, AMI SOKAT JELENT, AMIVEL SOKAT TUDOK ADNI.”

eléggé. A színészetben a legszörnyűbb amúgy is a szövegtanulás. Sok szépsége van a szakmánknak, de ez nem tartozik azok közé!

– A kudarc sarkall vagy visszadob?

– A kudarcot túl kell élni! És az nagyon nagy energiát igényel. Elhítenni magaddal, hogy érdemes tovább menni, és el kell felejteni. Persze évekkkel később már nem mind kudarc, ami annak látszott. Negyedszerre vettek fel a főiskolára. Amikor háromszor „seggbe rúgják” az embert, az nem a legjobb érzés, de a stúdió, ami olyan sokat adott nekem, csak így kerülhetett be az életembe. Így utólag, megkockáztatom, szinte többet tanultam a főiskola előtti három évből, mint a főiskolán, hiszen ott kikerültem a „gyakorlati” színházi életbe is. Persze az ember azért irigykedve nézte azokat, akiket felvettek. A főiskola után Várkonyi leszerződött, ami 1972-ben óriási dolog volt! Abba a vígszínházi csapatba bekerülni! Főszerepeket kaptam rögtön, ’73-ban például Don Juant – de közben volt ám sok-sok nehézségem. Elvesztettem 53 éves édesanyámat, apámmal ketten maradtunk, őt is rettenetesen sújtotta anyám halála. Tele voltam munkával, de tudtam, hogy apámról is kell gondoskodni.

– Ezek szerint egyedüli gyerek vagy.

– Igen, az vagyok, a fiam is az, sőt, a feleségem is – egyikék gyülekezete. Pedig jó lett volna, ha van valaki, egy bátyám mondjuk, akkor mégiscsak megoszlik a lelki teher. Apám egy ideig állástalan is volt, szóval voltak nagyon nehéz időszakok az életemben. A szakmai létem egy kívülről álló

tökéletesnek látszott – az is volt, de ez közel sem jelenti azt, hogy az életem fenéig tejfel volt. Például: 16 évesen elkerültem Miskolcra, a szülővárosomból, mert apámat kirúgták az ottani munkahelyéről. A szüleim az ország másik felébe, Zamárdiba költöztek, jött a dilemma, hogy mi is legyen velem. Menjek velük, és járjak be Siófokra gimnáziumba, vagy maradjak rokonoknál Miskolcon még két évig? Azután egy nagybátyám azt mondta: színésznek készül a gyerek, úgyis Pestre akar menni, miért nem megy oda? Így kerültem a Reviczky utcai fiúkollégiumba, és a Bem József Gimnáziumba írtak be. Az egy remek kollégium volt, tüneményes igazgatóval, két remek nevelőtanárral.

– Bátor fiú voltál? Nem okozott gondot a város, az egyedüllét?

– Nem voltam egyedül, mert két nagyon remek közösségbe kerültem, a gimnáziumiba és a kollégiumiba. Az más kérdés, hogy a családból kikerülni nehéz volt. Nem voltam elkényeztetve, de határtalan szeretetben éltem ott. A kollégiumban bekerültem egy határgyas szobába – az nekem olyan volt, mint a katonaság. De beleszoktam, csak az első három hónap volt nehéz. Kaland volt 16 évesen felfedezni, megismerni a „nagyvárost”.

– Mire vagy a legbüszkébb?

– Nem is tudom, most így hirtelen...(nevet) Arra, hogy még élek! Most már arra kell törekednem, hogy az egyre fogyó energiámat olyan dolgokra fordítsam, ami minőségi, ami fontos. Olyan feladatokba beleölni, ami megéri, ami sokat jelent, amivel sokat tudok adni.

– Mi tud nagyon elkészeríteni?

– Őrület van a világunkban, először is a légkör változásai, elmúltak az átmenetek! Nincs tavasz és ősz, csak meleg, meg hideg... A napokban olvastam az újságban, hogy északon, Norvégia környékén 26-27 fok van, a francia tengerparton meg 16! Tönkretesszük magunkat, a rengeteg vegyi anyag, a füst – ez nem csak mese! Azután a migráció, amiről naponta hall az ember, és naponta pakolják a lelkét tele azzal, hogy hogyan kell ehhez viszonyulni. Az emberben természetesen rengeteg szájalom és együttérzés van, de azért nem cserélődhet ki Európa lakossága. Borzasztó nehéz dolog ez.

– A pénz fontos tényező az életemben?

– Annyira fontos, hogy a szükségleteimet ki tudjam elégeíteni. A „luxus” számomra a normális, jó élet. Én nagyon tudom értékelni, amim van. Otthonszerető ember vagyok. Amikor kollégista voltam, este ballagtam haza a Körúton, és nézegettem fel, néztem az ablakokat, égtek a lámpák, világítottak a csillárok meleg fénnel, árnyakat is láttam, az ott lakókat, akik otthon voltak, én meg arra gondoltam, milyen jó is lehet, hogy nekik van otthonuk. Ez az érzés semmit sem fakult, bennem van azóta is... ♦

ÚJRA GR2!

Három cégvezető, aki bizonyítja, hogy vállalkozása képes fejlődni!

A legnagyobb tanácsadó cégek legjobb ötletei, hogy vállalkozása sikeresebb lehessen!

Szakmai partner:

VALÓDI LEHETŐSÉGEK

GR2 - március 29-től, minden kedden a 16:30-as hírek után!

www.gr2.hu